

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνῆκακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Ἐξῆ καὶ εἴκοσι Γενάρη
καὶ βασιλοκτόνοι γλάροι.

Χίλια καὶ εἴκοστρία
καὶ ἔλο φιλοπατρία.

Ὁ ξυλένης παπαγάλος
ξεφυτρώνει Πορτογάλλος.

Χαῖρε σύ, Πορτογαλλία,
μὲ τὰ τόσα μεγαλεῖα.
Ἄφησα τὸν Παρθενῶνα
καὶ ἦλθα μὲς'στὴν Λισσαβῶνα
τὰ νὰ κλάψω τὸν Δόν-Κάρλο καὶ τὸ δόλιο τοῦ παιδί,
τοῦ γι'αὐτοὺς καὶ ἡ Ρωμηοσύνη λυπημένη τραγουδεῖ.

ποῦ γι'αὐτὰ νεκρὸς ἀπλώθη
ζηλεμμένος Βασιλεῖας,
καὶ ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι
κάθε νησιτικῆς κοιλιᾶς.

Χαῖρε σύ, Πορτογαλλία,
μὲ τὰ τόσα μεγαλεῖα..
Τιτουλάντος καὶ Φιτάλγκος, εὐγενεῖς καὶ ξεπεσμένοι,
κλάψετε δυστυχισμένοι.

Ἐνταῦς Δούρο-ἑ-Μινίου, Τράζ-ἑς-μόντες, Ἀλεμτέζο,
καὶ κυττάζετε καὶ ἐμένα, τῶν Ρωμηῶν τὸν Κιρκινέζο.
Βέυρα καὶ Ἐστρεμαδούρα,
σὰς κυττάζει μιά τρελλή
τῶν Ρωμηῶν ἀνεμοδοῦρα,
ποῦ τὴν λένε Φασουλῆ.

Ἐσπιλώθη πάλιν μ'αἷμα Κορωνάτων ἥλιος,
ἐταράχθησαν καὶ πάλιν κράτη καὶ βασιλεία,
καὶ ὁ μεγάλος Ἀλδουκέρκης καὶ ὁ λιγὺς Καστίλιος
ἔπαυσαν τοῦ Θεοκρίτου ν'ἀπηχοῦν εἰδύλλια.

Πίνω Πόρτο καὶ Μαδέρα,
καὶ βρυχώμενος ἀγρίως
ἀναπνέω μακαρίως
Συνταγματικὸν ἀέρα.

Μὲ μαράζια, μὲ καῦμούς,
ἔμπρὸς στοὺς δυὸ τοὺς ποταμούς,
Τάγο καὶ Γουαδιάνα.

Κλαίω τὴν Πορτογαλλία
καὶ τὴν Ρήγισσ' Ἀμαλία,
τὴν γυναῖκα καὶ τὴν μάννα.

Μὲ καῦμούς πολλοὺς καὶ πόνους
θλιβερόν τονίζω θρήνον
στοὺς δυσμοῖρους ἀπογόνους
τῶν Λουσιτανῶν ἐκείνων,
τοῦ μεγάλου ἦσαν νίκας κατ' Ἀράδων καὶ λοιπῶν,
καὶ ἔνα κράτος εὐθυμίας κατηρτίσθη χαρωπόν.

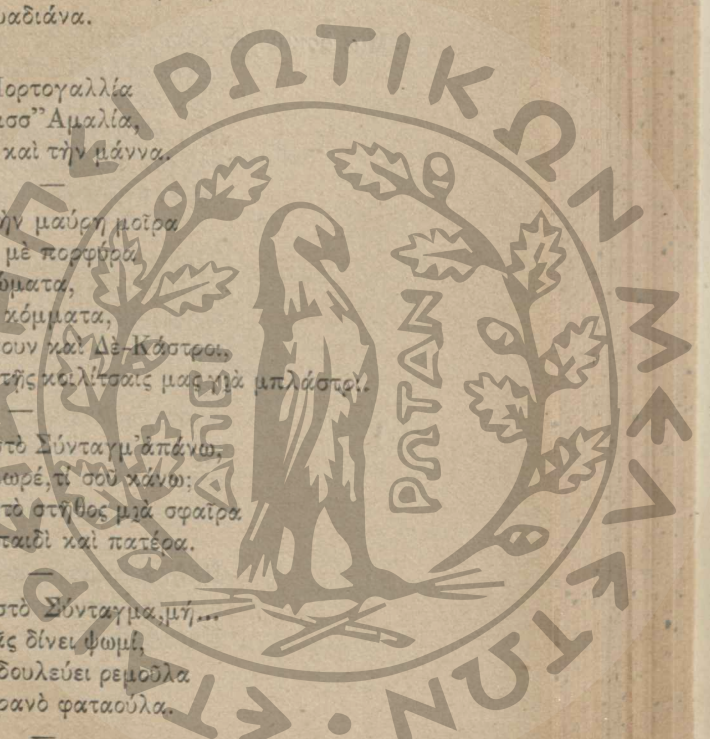
Κλαίω γιὰ τὴν μαύρη μοῖρα
καὶ σκεπάζω μὲ πορφύρα
Βασιλέων πτώματα,
καὶ ἔξυμνῶ τὰ κόμματα,
ποῦ Ρεβέροι τρανοὶ τὰ διέπουν καὶ Δὲ-Κάστροι,
καὶ τὸ Σύνταγμα κολλοῦν'στῆς κοιλίτσας μας γιὰ ἀπλάστερ.

Καὶ πῶς παλῶντες Ἀλφόνσους καὶ ἄλλους Βασιλεῖς συνάμα,
καὶ τὸν Βάσκο τὸν Δὲ-Γάμα.
Βλέπω κρεολοὺς καὶ σκούρους,
καὶ τρυφῶ μὲ τροβαδούρους
αἰσθημάτων διαπύρων,
καὶ στροφὰς τῶν Ριβεῖρων.

Μὴ σιμώνης'στὸ Σύνταγμα ἅπανα,
γιατὶ ξέρεις, μωρέ, τί σοὺ κἀνῶ;
σοῦ φυτεύω'στὸ στήθος μιά σφαῖρα
καὶ σκοτόνῳ παιδί καὶ πατέρα.

Ἐπὶ τῶν ἔρωτας καὶ μάχας... πατρίδες, ἔρωτες, εὐωχία...
τοῦ Σά-δὲ-Μιράνδα, τοῦ Γαρσάου, τοῦ Μαχία.
Καὶ ὁ Δὲ Κρούξ-ἑ-Σίλβα, νάτος ὁ Δὲ-Νασιμέντο,
καὶ τῆς Πορτογαλλίας τὸνα καὶ ἄλλο Παρλαμέντο,

Μὴ σιμώνης'στὸ Σύνταγμα, μή...
τοῦτο μόνον μᾶς δίνει ψωμί,
καὶ μὲ τοῦτο δουλεύει ρεμποῦλα
γιὰ καθένα τρανὸ φαταούλα.

Μὴν ἐγγίξῃς θεσμούς σωτηρίου
κι' ἐλευθέρων λαῶν ἱερά,
γιατί τότε μᾶς βλέπεις ἀγρίους
καὶ παθαίνεις κακὴ συμφορά.

Γιὰ ρεμούλαις ποτὲ μὴ θυμώνῃς,
πίνε πίνε Μαδέρα καὶ Πόρτο,
μὴ σὲ Σύνταγμ' ἀπάνω σιμώνῃς,
γιατί τότε μὴ σφαίρα καὶ μόρτο.

Κι' ἂν θέλῃς μακαρίως νὰ περνᾷς
καὶ τὴν ἀρίδα ξένοιαστος νὰ στρώνῃς,
βασίλευε χωρὶς νὰ κυβερνᾷς
κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν μὴ φυτρώνῃς.

Ζωὴ χαριτωμένη πάντα πέρνα,
μὴ δίνῃς μὴ πεντάρα γιὰ Κουδέρνα,
καὶ μοναχὰ τῶν ἀφινε τὰ κόμματα
ν' ἀνοίγουν κατ' ἀλλήλων λάλα στόματα.

Ἄφινε τα τοῦτα μόνον
στὸν κοιλιακὸν ἀγῶνα,
καὶ σὺ βλέπε κι' ὅλο γέλα
μὲ τὸν κάθε παπαρδέλα.

Μὴ γιὰ τοῦτα βάζῃς πόνο
καὶ μαράζι στὴν καρδιά,
πέρνε τὸν λουφέ σου μόνο
καὶ μὴ βγάζῃς τοιμουδιά.

Τοῦ Συντάγματος τῆς Χάδραις
ἄφες τῆς νὰ βγάλουν μαύραις.
Τὴν δουλειὰ σου νὰ κυττᾷς
καὶ γιὰ τούταις μὴ ρωτᾷς.

Σ' ὅλους δίνε τὸ δεξί σου,
δίνε καὶ τ' ἀριστερό,
κι' ὅλους τίμα τοὺς ἐξίσου,
κι' ἔτσι πέρνα τὸν καιρό.

Κι' ἂν τὰς σχέσεις πάντα θέλῃς
νὰ τὰς ἔχῃς ὁμαλᾶς,
μὴ Συντάγματ' ἀναστέλλῃς,
Παρχαμέντα μὴ σφαλᾷς.

Μία δοκιμὴ τοιαύτης τολμηρᾶς ἀναστολῆς
κι' ἔνα σφάλισμα Βουλῆς
κόβει τόσων τὸ καρδέλι,
δαιμονίζει τὰ μυαλά,
καὶ τὸν βίον ἀναστέλλει
καὶ τὸ στόμα σου σφαλᾷ.

Ὅποιος στῶν κοινῶν τὸν σάλο
νοιώθει λύπη γιὰ τὰ χάγια,
τοῦτος χάνει δίχως ἄλλο
καὶ ταύγᾳ καὶ τὰ πασχάγια.

Δυστυχῆς ἐκεῖνος, ὅστις
ἔχει πόθους ὕψηλους,
μένει πάντοτε χρεώστης
τῆς κυρίας Μιχαλῶς.

Πλὴν εὐδαίμονες αὐτοί,
ποῦ δὲν ξέρουν πῶς καὶ τί
διαπράττουν οἱ κρατοῦντες.

Τοῦτοι ζοῦν χωρὶς θυμούς,
χωρὶς πίκραις καὶ καύμους,
καὶ χωρὶς δουλειᾶς μὲ φούνταις.

Κλάμμα Φασουλῆς πικρὸ στοῦ Δὸν-Κάρλο τὸν νεκρὸ.

Σκοτωμένε Κορωνάτε, σὺ περνοῦσες μὴ χαρά,
καὶ δὲν ἔδινες ποτέ σου γιὰ τὰ κόμματα παρὰ,
μὴ τ' ἐζήλευες τὸ σκηπτρον Αὐτοκράτορος σατράπη,
πῆγαίνεις καὶ σὲ Παρίσι καὶ γλεντοῦσες κάπου κάπου
κι' ἦσουν ἕνας Πορτογκαὶ
πάντα φρέσκος, τοῦζοῦρ γκαί.

Κι' ἂν ὅπως λὲν ἐσκόπευες νὰ γίνῃς Αὐτοκράτωρ,
κι' ἀπόλυτος δικτάτωρ,
νομίζω κι' ἦ Βασιλικὴ πῶς σοῦ φθανε κορῶνα
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
ἀφοῦ μ' ἐκείνην μοναχὰ περνοῦσες εὐτυχῆς
δίχως μὲ βάρος εὐθυῶν ποτὲ ν' ἀνησυχῇς.

Ἄλλ' ἂν ἤθελες νὰ δράσῃς γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ,
βασιλεῖς ἐδείχθης ἥρως, ἀλλὰ καὶ χωρὶς μυαλό.
Τί τὸν ἤθελες τὸν Φράγκο νὰ τὸν φέρῃς ἄρον ἄρον
νὰ σφαλᾷ τὰ Παρχαμέντα καὶ τὰ στόματα τὸν γλάρο.

Δὲν ἐκύτταζες τριγύρω τῆς κοιλιᾶς τοὺς Ραμπαγάδες
καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς φαγάδες
πῶς σ' ἐδέλπανε μὲ ζήλεα νὰ παχαίνῃς, Βασιλεῖ,
κι' ἤθελαν κι' αὐτοὶ νὰ κάνουν τὴν δικὴν σου τὴν καλὴν.

Ὅταν ἦσυχος δὲν ἔδρας ἦσουν ἐξυπνος πολὺ
κι' ἔκανε μετάνοιαις μ' ἑπὶ σου κάθε λαίμαργο σκυλὶ,
μὰ σὰν ἄρχισες ν' ἀκούς τοὺς κουτοὺς τοῦ Φράγκο λήρος
καὶ Δὲ-Κάστρους ἀρχηγούς νὰ κυττᾷς καὶ Ριβεῖρους,
τότε πλέον ἀνεφάνης ἀληθῆς Δεκαστριάδης,
δηλαδή κουτεντιάδης.

Τόσους βρυχηθμοὺς ἀγρίους πῶς δὲν ἄκουες, κουφέ;
τί σοῦ κάπνισε νὰ κόψῃς τῶν ἀνθρώπων τὸν λουφέ;
Ποῖος σ' ἐδίδαξε νὰ δείξῃς ἕνα θάρρος ὄψιμο
καὶ τὸν Φράγκο ν' ἀγαπᾷς;...
τώρα πέθανες καὶ πᾶς,
κι' ἔκοψε καὶ τὴν ζωὴ σου τοῦ λουφέ τὸ κόψιμο.

Σημαίνει τώρα θλιβερά μὴ νεκρικὴ καμπάνα,
κι' ἐπὶ τὸν Τάγον ποταμὸν καὶ τὸν Γουαδιάνα
ἐκάθισα κι' ἐθρήνησα λαοὺς μικροὺς μεγάλους,
καὶ σὺ φρονᾷς κι' ἐξάλλους,

καὶ τὴν πορφύραν ἐκλαύσα τοῦ κάθε Κορωνάτου...
ἔχει κι' αὐτὴ τὰ δίκαια τῆς κι' ὁ κόσμος τὰ δικά του.

Ὅποταν λείψῃ κάθε σὰρξ ἐπὶ τῆς γῆς βροτεία
τότε μπορεῖ τοῦ Πλάτωνος νὰ γίνῃ πολιτεία.
Ἐφόσον ὅμως ἔχομεν καὶ μέρος τι κοιλιᾶς,
ἂν Σύνταγμα κυριαρχῇ μὲ στέμμα Βασιλείας,
ἂν ἀρχῇ Ἄθως καὶ Λαός, ἂν μισητὸς σατράπης,
ἂν—ἔπερ πράγμ' ἀπίστευτον—ἀντάξιος ἀγάπης,
κάθε παρὸν πολίτευμα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ δουλειὰ στῆς κοιλιᾶς τὸ κράτος τὸ μεγάλο.

Τοῦ βίου πλέον ὑπερβάς τὴν μέσσην ἡλικίαν
μὲ πνεῦμα καὶ βλακειάν,

καὶ στοὺς θεσμούς ἀνατραφεῖς
τῆς Ρωμησοῦνης τῆς σοφῆς,
καὶ μελετήσας σοδαρῶς κάθε μεγάλην ρῆσιν
πεινῶντων καὶ χορτάτων,
ταύτην ἐρχημάτια πεποιθήσιν καὶ κρίσιν
περὶ πολιτευμάτων.

Παρὰ τὸν τάφον στέκω δύο θυμάτων νέων,
καὶ βλέπω μαινομένην τὴν σπεῖραν τῶν φονέων,
καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὸν παῖδι,
καὶ γιὰ τοὺς δύο κόδω κυπαρισσοῦ κλαδί.

Κλαίω τὰ δύο θύματα
τὰ δικαιοσκοτωμένα,
τοῦ κόσμου τὰ παθήματα,
τὸ πλῆθος καὶ τὸν ἕνα.

Κλαίω τὸν δημοκράτη, τὸν σοσιαλιστή,
τοῦ πάντ' ἀδελφοσύνην κι' ἐσότητα κηρύττει,
καὶ τὸν Φράγκο τὸν μεταρρυθμιστή,
τοῦ τῶστί με τρόπο κι' ἐπὶ γῆς τὴν Μαδρίτη.

Ἄ Μανουὲλ διάδοχε, κύτταξε πάντα μ' ἑπὶ σου
τοῦ Λουδοβίκου τὴν σκιάν κι' ἐκείνην τοῦ πατρός σου,
καὶ βλέπε τοὺς λιμάρηδες μὲ τέσσερα τὰ μάτια
νὰ μὴ γενῇς καὶ σὺ σκιὰ τοῦ χάρου τὰ παλάτια.

Παράτασε τὰ κόμματα καὶ πρότεινε τὸ χέρι
νὰ γίνῃς ἀρεστός,
καὶ φέρε τὸν Φερέρα τὰ πράγματα νὰ φέρῃ
στὸ πρήγν καθεστῶς.

Παράτησε τοὺς ἀρχηγούς κι' ἔλα τὰ γρινοκάτοικα
μονάχα τῶν νὰ πολεμοῦν,
καὶ μὲ τὰ μούτρα νὰ χυμοῦν
μὲς στῆς Ἀρχῆς τὰ πλιάτσικα.

Καὶ λέγε τοὺς σὰν ἐξυπνοὺς γενναίους πατριῶται,
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν στοργὴν καὶ πίνετε καὶ τρώτε.
Κι' ἐγὼ σὰς βλέπω καὶ γελῶ
μὲ τὴν στοργὴν σὰς τούτην,

μὰ σὰν μαριόλος ἐν ἑμῶ
γιατί βρωμᾷ μπαρούτι.

Κουτὸς σὰν τὸν πατέρα σου καὶ σὺ νὰ μὴ φανῇς
καὶ γιὰ κακὸ καὶ γιὰ καλὸ μὴ γίνῃς ἀπηνῆς.
Τῆς δύστηνης μητέρας σου λυπήσου τοὺς λυγμούς
καὶ τῶν κοράκων, Μανουὲλ, φοβήσου τοὺς κρωγμούς.

Τὸ κεφαλάνι τὸ μικρὸ μὲ σκέψεις ἄς μὴ ρέβῃ
κι' ὁ νοῦς ἄς μὴν ἐξαιρεται...
ἔπονος καλὰ καθοῦμενος καὶ πρὸ καλὰ γυρεύει,
καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ξέρει.

Ὁ Φασουλῆς στοὺς λάλους καὶ φίλους Πορτογάλλους.

Σὰς προσφωνῶ μετὰ χαρᾶς, καλοὶ μου Πορτογάλλοι,
συνάδελφοι στὸ Σύνταγμα καὶ σύντροφοι στὸ χάλι.
Καὶ σεῖς ζητεῖτε δωρεὰν νὰ φάτε χαρμυρίζες,
κι' ἐφάγατε κι' ἐκλέψατε,
καὶ δὲν φορεῖς τὸ σκάσατε σὰν πρῶτοι κανονιέρηδες
καὶ δις ἐμουφλουζέφατε.

Κι' ἂν σεῖς ἔχετε τοὺς Κόρτες, ἔχομε κι' ἐμεῖς πολλοὺς,
ὅπου κάνουν πάντα κόρτες τῆς Ἀρχῆς τῆς κουρελοῦς.
Κάμαρα Δὲς Ντεπουτάδους, ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων,
κι' ἄλλη Κάμαρα Δὲς Πάρες ἢ τῶν Ἐπισημασμένων,
μὰ κι' ἡ πρώτη κι' ἡ δευτέρα δῶσε πάρε λένε μόνο
σὲ καθένα φαμφαρόνα.

Ἐσεῖς ἔχετε τῶν Ἀνω καὶ τῶν Κάτω τὴν Βουλὴν,
κι' ἐμεῖς μία καὶ καλὴν.
Σεῖς μὲ δύο Παρχαμέντα
ἔκανατε δὲν φαλμέντα.
Ἐμεῖς μ' ἕνα Παρχαμέντο
ἔκαναμ' ἕνα φαλμέντο.

Ὡ γενναῖοι Πορτογάλλοι,
μὲς' στὰς ἄλλας εὐτυχίας
ἢ θερμὴ ψυχὴ σας πάλλει
καὶ μὲ τὰς ταυρομαχίας.

Κι' ὅταν ταύρων μυκωμένων αἷμα ρέῃ κρουνηδὸν
εἶναι τέρψις καὶ τρυφή σας,
μὰ κι' ἐμεῖς σὰν ἀδελφοὶ σας
ὕποβλέπομεν, ὡς λέγουν, τὸ Ταμεῖον ταυρηδόν.

Δὲν κυττάτε τῆς πομπαῖς σας, μήτε τὰ σαράκια σας,
μὰ μὲ τέτοια πολιτεία
θέλετε δημοκρατία...
συφορέλια καὶ φουρτοῦν' ἀστὰ καλαμοδράκια σας.

Καλὰ μοῦ λὲν οἱ Πορτουγκαί
πῶς ἦσαν κι' εἶναι τουζοῦρ γκαί,
καὶ χαίρουν φήμην ἱλαρῶν κι' εὐθύμων κουνενέδων
καὶ Γερουσίαις μοναχὰ τοὺς λείπουν καφφενέδων.

Κι' ἐγὼ ἴ τώρα σὰν πρῶτος
τῶν Ρωμηῶν Δὸν-Κιχῶτος
μὲ μιὰ σκούφια φυσῶ,
γὰρ τὸν Φράγκο λυσσῶ,
καὶ πατάσσω τὸ τέρας,
καὶ κτυπῶ τοὺς ἀέρας.

Σταθῆτε... ποῦ πάτε;
τὸν Φράγκο κτυπάτε
καὶ σκούφιας σκορπάτε.
Τσακίσετε νάνους,
δυνάστας, τυράννους,
κι' ἄς γίνουν κομμάτια
ποτήρια, κανάτια,
μπουκάλαις, τσουκάλαις, ἀγγεῖα δυσώνυμα...
μαχαίρια πηρούρια ποῖος ἔχει γι' ἀκόννημα.

Ἄς βρέμετ' ἑξαλλος ᾧδῃ
κι' ἐν μύρτου χλοερῷ κλαδί
ὡς εἶδος ἐγχειρίδιον
ἃς κρύφωμεν χοιρίδιον.

Καὶ σὰν ἐλθῇ Τριψίδιον
μιμεῖσθε τὸν Ἀρμόδιον
καὶ τὸν Ἀριστογείτονα,
καὶ κλέβετε τὸν γείτονα.

Πλὴν σὰς λέγω, Πορτογάλλοι,
πῶς γὰρ τὸν ξανθὸ τὸν Ράλλη
φέστα' ἀνάμε μεγάλη.

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτον ἔλεγα μαζί μὲ τοὺς φιλάτους:
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς μὲ πίπιζες
τὸ Σύνταγμ' ἀνερίπιζες
καὶ τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους.

Σημεῖα προεσήμαναν τὴν ἀφιξὶν μεγάλη,
κι' ἓνας ἀνεμοστρόβιλος συμβολικὸς τὰ μάλα
ἐνέσκηψεν εἰς τὰς κλεινὰς κι' ἐσάρωσε σκουπίδια,
καὶ καμινάδες ἔπεσαν μαζί μὲ κεραμίδια.

Ἦλθες ἦλθες, χρυσομάλλη,
μὲ τὰ νέα σου τὰ κάλλη,
καὶ καθένας ξαναφάλλει:
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
ὅσο πάει καὶ τεντόνει.

Τὶ λαὸς ἐκεῖνος ἦτο!..
συνεκλόνισαν τὰ ζήτω
καὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,
καί' στὸ πλήθος ἐπεφάνη
νέον σύμβολον κλεινόν,
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Τῶπε κι' ὁ ρεπουμπλικάνος, Πορτογάλλοι σφαιγγαί,
πῶς θὰ πάρῃ τὸ τηγάνι καὶ θὰ πάῃ' στὴ Βουλὴ.

Κι' εἶδα νὰ σηκώνουν χέρια
ὠπλισμένα μὲ τηγάνια
τὰ' δικά σας τὰ ξεφτέρια,
τὰ' δικά μας τὰ καπλάνια.

Μὲ τηγάν' οἱ νηστικοί, μ' ἓνα παληοτήγανο
κι' ὅσοι δὲν πεινᾶνε,
ποῦ μὲ τὸν ἀπήγανο
ἔφαρξιμένοι νάναι.

Μέσα' στὴν ἀναβροχιά,
μὲς' στὴν κακοστομαχιά
καὶ τὰ λόγια τὰ παχειά,
κι' ὁ Ρωμηὸς κι' ὁ Πορτογάλλος σύμβολό του τώρα πάλαι
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Μὲς' στοὺς σάλους, μὲς' στὰ χάλια,
μὲς' στὰ νέα Καρναβάλια,
ποῦ τὰ ψάλλουν μασκαράδων ἐλικάμπυκες χοροί,
τὸ τηγάνι προχωρεῖ.

Καὶ γὰρ σὰς τοὺς Πορτογάλλους
καὶ γιὰ' μᾶς τοὺς παπαγάλους
νέα σωτηρία φθάνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Ἵτὸν γαλάζιο τὸν αἰθέρα,
Ἵτὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ,
σ' ὅλα βλέπω πέρα πέρα
μὲ μαυρίλα τηγανιοῦ.

Μὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ρίχνει τὸ χρυσὸ τῆς δόρυ,
κι' ὄπλο τῆς κι' ἐκεῖνη κάνει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Μᾶς ἐμέθυσε καὶ πάλιν ρητορεία κατὰ κόρον,
καὶ λαὸς μὲ πλήθος νέων καὶ κορῶν τηγανηφόρων
στῆς Θεᾶς τῆς Πολιούχου τὸν ναὸν ἀναρριχάται,
καὶ μαινόμενος βρυχάται
πῶς μ' ἐμᾶς ἀσπρὸ προσώπου καὶ τοὺς Πορτογάλλους ᾄδει
τὸ τηγάνι, τὸ τηγάνι.

Καὶ καμινάδες ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Σουγρῶ τρανὸν βιβλίον,
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χιώτη τὴν ζωὴν ἐμπερικλείον,
μ' ἐπεισόδια παντοῖα, μὲ σπουδὴν, μὲ πράγματα,
μὲ σοφὰς παρατηρήσεις καὶ σοφὰ διδάγματα.
Περὶ σπουδαστον βιβλίον κι' ὁδηγὸς λαμπρὸς δι' ὅλους
μέσα' στῆς ζωῆς τὰς τριβὰς τὰς δυσβάτους καὶ δυσκόλους.

Ἔργα τοῦ Βαλαωρίτου, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ
κι' ἀληθῶς περικλυτοῦ.
Τὰ συνέλεξ' εὐλαδῶς ὁ φιλόστοργος υἱὸς του
μνήματα παντοτεινὰ τέχνης ἀληθοῦς κι' εὐρώστου.